

Ne tja, drugam pojdi! bi ohromel sredi pota. Spoznal je, da mu bo Soča v bodočih neznanih dneh vez, ki ga bo spajala z domačo, sedaj še tujo zemljo. Bila mu je vendar sredi tujih ljudi, neznanih obrazov ljuba prijateljica. — Jože je sopihal za njim in premišljeval spremenljivo dečkovo naravo. Na mostu se je Tonek ustavil in zamišljeno zrl v Sočo, potem pa spustil košaro, stekel k bregu, zajel vode z roko ter si z njo umil obraz, popil prgišče hladne tekočine in klical v srcu: Pozdravljena, bistra Soča, moja . . . pozdravljena!

Joži so se skalile oči, ker je zaslutil vzrok dečkovega vedenja, in ko je ta prilezel na most, zares Jože ni vedel, kaj bi dejal. Pokazal je z roko na kopico dreves — izmed njih se je belilo veliko poslopje.

»Tam bo tvoj dom, ne bo ti dolg čas, vidim, da si našel prijateljico.«

»Veš Jože, sedaj se pa ne bojim, nič me ni strah.«

»Glej ga, zakaj si se bal, česa te je bilo strah?«

»Ker sem bil tako majhen in bi si ne vedel pomagati, če bi bila sila. Nekaj je sedaj zrastle v meni, tako se mi zdi, kakor bi mi nekdo klical: Naprej, ne boj se! In jaz kar moram, če hočem ali nočem.«

»Bog ti pomagaj na tvojih potih!« je resno dodal Jože in molče sta krenila z mosta. Čez dobre četrte ure sta spehana sedla za mizo na Logondrovem dvorišču ter začela otepati koruzni kruh in pršut. Stara dekla Lucija je prinesla iz hrama še polič dobrega kraškega terana in sporočila:

»Gospod pridejo šele jutri iz Gorice.«

(Dalje v prihodnjem letniku.)

NA KRESNI VEČER

B. V. RADOŠ

Z zelenjem so ozaljšani
nocoj domovi,
po gričkih, po ravninah
gore kresovi.

Noč zvezdice pripenja si
na modro haljo,
med zvezdami se mesec pelje
v neznanu daljo.

Ozračje vse opaja vonj
sena in cvetja,
od vsepovsod drhtijo
glasovi petja.

Kresnice-lučke se iskre
in se vrtijo,
veselo murni godejo
jim melodijo.

Nastlana praprot je nocoj
pod slednjim krovom,
da se spočije on, Krstnik,
ko pride z blagoslovom . . .